

Átjáró magazin

Westeros: legenda születik

George R. R. Martin: Királyok csatája
Alexandra Kiadó, 2999 Ft

George R. R. Martin neve ismerős lehet a hazai olvasók előtt: a kilencvenes években a Valhalla Páholy és a Szukits kiadó gondozásában jelentek meg kisebb-nagyobb elbeszélései, így a *Lázálom* c. kiváló vámpírregény, a *Homokkirályok*, vagy a Robert Silverberg szerkesztette *Legendák* válogatásban *A Kóbor lovag* c. remek novella. A *Királyok csatája* a nagyszabású (hat részesre tervezett) *A Jég és Tűz dala* ciklus második kötete, amely Westeros világába enged – immár – színesebb, mélyebb bepillantást.

Ez a világ elég hatalmas és főként eléggé érdekes ahhoz, hogy gazdag táptalaját szolgáljon Martin monumentális terjedelmű és magas színvonalú regényei számára.

Röviden a felütésről: az eredendően hét királyság alkotta birodalom darabjaira hullott: a megüresedett Vastrónus birtoklásáért többen is harcba szállnak, s Westerosnak máris három, vagy inkább több önjelölt királya van, hiszen azokat is számításba kell vennünk, akik egyelőre távol maradnak a cselekmény fő sodrásától, és a zajos ütközővonalaktól elhatárolódva igyekeznek megvalósítani saját álmaikat. Meglepő sikerrel teszik ezt, okoznak is bőven meglepetést az olvasónak.

Míg tehát az első kötetben (*Trónok harca*) csupán kibontakozóban van egy világméretű összecsapás, a *Királyok csatájában* már a harcok sűrűjébe pottyant le bennünket az író. A szövevényes cselekmény követésében segítségünkre vannak a már régebről megszokott karakterek (mint pl. Arya, Jon, Bran, Catelyn, Daenerys), akik közül egyesek talán kissé a háttérbe szorulnak, mások ellenben kulcsfontosságú személyé lépnek elő (így Tyrion Lannister, aki számomra talán a kötet legemlékezetesebb alakja), vagy újonnan beemelt narrátorként tűnnek föl (pl. Theon Greyjoy). A karakterek egytől-egyig fantasztikusan kidolgozottak: ettől elevenebb szereplőket talán lehetetlenség is megalkotni. Saját történetük egy-egy önmagában is élvezhető, izgalmas regény lehetne, ámde a szálak összefutnak, újra elválnak és megint egybeszaladnak, hiszen

az egyik karakter cselekvése többnyire hatással van a másik életútjára. Ekképpen válnak az egyéni sorsok bonyolult, mégis átélhető és lenyűgöző egészé.

A cselekménynél a szövevényességet említettem: mint ahogy az a valóságban is hasonlóan történne, a harcok legnagyobb részét lefüggönyözött szobákban, asztalok mellett vívják meg, ahol a ravaszság, a számítás, az álnokság, a stratégia több eredményt hozhat, mint a nyílt színi összecsapás.

Persze ez utóbbiból sem maradunk ki, hiszen akad a számunkra nagy léptékű folyóvízi csatajelenet éppúgy, mint megrázó várostrom és várfoglalás, netán kalandos erdei rajtaütés. Ámde a hangsúly a harcmezőkről Királyvárba és az önjelölt királyok udvarházára toródik át – az elmék harca ez inkább, mintsem a csupasz fegyvereké, de egyetlen percig sem unatkozunk.

S habár Martin – mint azt megszokhattuk tőle az előző kötetben – továbbra is mértékletesen bánik a mágiával, általában a természetfeletti jelenségekkel, ezek mégis mind jobban beszivárognak a lapok közé, komor, baljós eseményekről tudósítva, s ezekbe bizony gyakran mi is beleborzongunk.

Mit is írhatnék még anélkül, hogy bármi lényegeset elárulnék a történekből, megfosztva az Olvasót a felfedezés örömetől? Mivel a *Királyok csatája* a fantasy „magasirodalom” egyik kivételes értékű mintadarabja, legyen hát ez a végszó: ez a regény pontosan úgy jó, ahogy van. Azaz nem, egyetlen bajom mégiscsak van vele: még nincs kezemben a folytatás, mivel az csak ősszel érkezik a boltokba. Addig marad a várakozás.

Történet: 5
Stílus: 5
Szereplők: 5

Aldyr (Berke Szilárd)
fantasy.lap.hu